

JORMA KURVINEN

KYMMENEN
PATRUUNAA

Kymmenen patruunaa

Jorma Kurvinen

Kymmenen patruunaa

SAGA Egmont

Kymmenen patruunaa

Cover image: SA-kuva

Teos on julkaistu historiallisena dokumenttina, jonka kieli kuvastaa julkaisuaikansa näkemystä.

Copyright © 1989, 2025 Jorma Kurvinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727288406

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2. Floor, DK-1120 Copenhagen

Olympialaisiin suomalaiset olivat valmistautuneet, eivät sotaan.

- Ryssät pelottelevat, Jokiperän miehet sanoivat vielä ylimääräisissä kertausharjoituksissa jossakin Kellon kankailla, Oulusta pohjoiseen, opetellessaan pioneeritaitoja.

- Stalinin ja Molotohvin taktiikkaa. Säilyttelemällähän ne ovat viemässä Vironkin.

Joku muistutti Stalinin ja Hitlerin sopimuksesta. Eivätkö ne olleet päättäneet jakaa Euroopan keskenään. Viimeksi noin vain Puolan.

- Suomi ei ole mikään Puola.

- Joku neuvotteluratkaisu siihen tulee, kun ryssät näkevät, että eivät saa tahtoaan läpi ihan pöydän yli huutamalla.

Kukaan ei viitsinyt edes mainita Terijoen hallitusta ja Otto Ville Kuusista. Oli Suomeen puuhattu kuningastakin.

Sen verran huonona tilannetta kuitenkin pidettiin, että maan sotilasjohto oli kutsunut syksyllä osan reserviläisistä ylimääräisiin kertausharjoituksiin. Ja Karjalan kannasta oli linnoitettu vapaa-

ehtoisinkin voimin jo koko kesä 1939. Jos sota syttyisi, siellä olisi se suunta, josta naapuri lähtisi kohti Helsinkiä.

Mutta sotaa ei tietenkään tulisi.

Siinä käsityksessä olivat myös Kalle Juntunen ja Heikki Korhonen vielä yhdestoista päivä lokakuuta, kun he ilmoittautuivat Kainuun miesten kertausharjoituksiin Suomussalmella.

– Helkkari, parhaaseen metänleimausaikaan, Juntunen pur-nasi.

– Se voi olla, että kaatuu vielä leimaamatontakin puuta, Korhonen povasi. – Suoraan sulliksi.

Korhosen pessimismi johtui isäukon hevosesta. Sitä ei ollut saanut itse ottaa mukaansa. Mihin lienevät määränneet. Ja min-kälaiselle kuskille. Vielä heinäaikaan sille olisi ollut tuttu ostaja, joka olisi latonut rahat kouraan.

Mutta ei Korhonenkaan tosissaan uskonut sodan syttymiseen.

– Joku järki kuitenkin ...

Vasta kun venäläiset keittivät kokoon tarinan Mainilan lau-kauksista ja sanoivat irti hyökkäämättömyyssopimuksen, suoma-laiset rupesivat uskomaan, että tosissaan ne olivat. Se tapahtui marraskuun viimeisenä tiistaina. Keskiviikkoiltana puoli kymme-nen aikaan Neuvostoliitto ilmoitti katkaisevansa diplomaattiset suhteet Suomeen, ja torstaiamuna kymmentä vaille seitsemän sen tykistö avasi tulen Kannaksella.

Suomi oli sodassa. Ja Suomussalmi. Raatteen tien suunnasta, Likoharjulla sijaitsevalta komentopaikaltaan, luutnantti Lehto il-moitti esimiehilleen, että rajalta kuuluu laukaustenvaihtoa.

Samanlaisia ilmoituksia tuli lähes jokaisen rajan yli vievän tien puolustajilta. Puna-armeija hyökkäsi koko rajan pituudelta. Mi-ten valtavin voimin, rupesi hahmottumaan vasta lähipäivien ja -viikkojen kuluessa. Suomussalmen kohdalla ryhmittyneillä divi-

sioonilla oli käsky murskata vastassaan olevat suomalaiskomppaniat ja katkaista Suomi kapeimmalta kohdalta. Suunta oli rajalta Ouluun.

Senaikaisilla teillä tämän matkan ajoi silloisella henkilöautolla kuudessa tunnissa.

Venäläisten ensimmäinen strateginen tavoite oli Suomussalmen kirkonkylä. Sitä ympäröivät vedet olivat jäätymässä panssarivoimia kantaviksi ja divisioonankomentaja Selentsovilla oli selkeä suunnitelma jatkaa hyökkäystä raskain voimin Hyrynsalmen ja Taivalkosken suuntiin.

Suomussalmi oli puristumassa Neuvostoliiton 163. divisioonan yllättävään pihliliikkeeseen. Raatteen suunnalta kirkonkylää kohti painoi vahvistettu JR 759 ja Juntusrannan suunnasta JR 81 ja JR 662.

Kahta viimeksimainittua vastassa oli myös toisten suojajoukkojen tavoin pahasti harventunut Joukkue Liimatainen, johon kuuluivat reservisotamiehet Juntunen ja Korhonen.

Joukkue, enää vähän toistakymmentä miestä, oli viivytysasemissa jollakin helvetin mäellä Seppälänharjulta itään tai länteen. Kumpaan, tiesi tuskin Liimatainen itsekään. He kukaan eivät olleet nukkuneet neljää tuntia pitempää yötä ainakaan viiteen vuorokauteen ja olleet liikkeellä koko ajan. Näin vähällä lumella liikuminen oli helppoa, oliko viittäkääntöistä senttiä. Mutta pakkakanen pysytteli kolmenkymmenen pahemmalla puolella ja rasitti samalla tavalla kuin unenpuutekin.

He jokainen joutuivat katsomaan toisiaan ettei kukaan nukahtanut hankeen.

Kukaan ei ollut sanonut ääneen, että eilen oli ollut todennäköisesti itsenäisyyspäivä. Jos väsyneitten miesten mitkään laskelmat pitivät paikkaansa. Mutta sanomattakin sen jokainen tiesi. Tai sitten kaikki laskettiin väärin.

Juntunen ja Korhonen muistivat viettäneensä kaksisempiakin itsenäisyyspäiviä. Varsinkin sen jälkeen, kun olivat tulleet Kaajaniyhitiön leipiin ja muuttaneet kaupunkiin. Itsenäisyyspäivänä saattoi nukkua niin pitkään kuin halutti. Ei ollut tarvinnut nousta talliin eikä vaimon navetalle. Eikä kämppä ruvennut haaltumaan lämmityksen puutteessa. Oli kunnon kakluunit. Ja sisä vessa. Sen kun kävi yöpuvussaan, paljain jaloin, lorottelemassa liiat paineet, ja jatkoi nukkumista.

Tehtaantömiehen itsenäisyyspäivä oli semmoinen. Herroilla oli seremoniansa, mutta herrathan rakastavat niitä. Jossakin kai räniköitäänkin on esiteltävä, kun on niitä saanut.

Mutta juntuset ja korhoset nousivat vasta likellä puolta päivää. Ajoivat partaansa, kun keittiöstä kantautui jo lihapullien tuoksu.

Liput liehuivat ulkona saloissa, ja kuuden aikaan illalla huipentui päivä kaikkien yhteiseksi kynttiläjuhla. Heillä tehtaan asuntotalojen miehillä oli pullo kirkasta hangessa likellä lipputankoa, jos lunta oli, tai sitten muuten niillä nurkilla. Siitä otettiin kierros tai kaksi sitten lipunlaskun aikaan.

Juntunen huokasi. Nyt olisi kunnon viinakahvi tehnyt hyvää. Se olisi varmaan kelvannut Korhosellekin, vaikka Heikki oli urheilumiehiä.

Korhonen ei muistellut menneitä. Se makasi matalassa lumenpainanteessa ja mallasi kivääriä muka hollille. Mistä lie lähikannosta potkaissut puunkappaleen tueksi aseelle.

– Kun nyt pysyis sulana ja hereillä niin pitkään, että joku tulee tuolta, Heikki huolehti puoliääneen.

– Innokkaastihan nuo ovat olleet tulossa.

Korhonen ei sanonut siihen mitään. Tummat silmät olivat vihasta tai väsymyksestä kuumeiset, kun ne tähyilivät itäpäähän. Partaiset ja likaiset kasvot olivat väsymyksestä jäykät, vain silmät näyttivät elollisilta.

Mitä kautta ryssät nyt sitten olivat tulossa päävoimillaan? Liekö tuota arvannut kukaan. Juntusrannasta ei ollut odotettu ketään. Aluksi oli puhuttu vain ratsupartioista. Mutta telaketjuilla ne ratsut liikkuvat, joita he olivat nähneet. Eikä hän olisi nimitänyt partioksi sitä rivistöä, jota työntyti tien leveydeltä hyökkäysvaunujen edessä ja takana, luultavasti katkeamattomana jonona rajalta tänne.

Ammuntaa kuului muualtakin. Kirkonkylän suunnasta ja jostakin Raatteen tieltä päin raskaimman takaa. Vierailijat posuuttivat tykeillä. Ja konepysyillä. Kaiken maailman telaketjuvehkeillä. Parin kolmen yön jälkeen ne eivät olisi enää riippuvaisia teit-

ten suunnista. Jäät rupeaisivat kantamaan panssariautoja ja hyökkäysvaunuja.

Lopun alkua tämä suomalaisille oli. Joka mies sen tiesi. Mutta niin kauan pantaisiin vastaan, kun vähänkin pystytettäisiin. Jos se ei riittänyt, niin sille ei sitten voinut mitään.

Mutta kyllä se harmitti. Ainakin Juntusta. Ja hän veikkasi, että Korhostakin. Juuri kun elämä rupeaa valkenemaan, niin rajan takaa tulee joku sotkemaan sen.

– Perkele, jupisi Juntunen, – ei me kajaaniyhhtiöläiset ainakaan ole heijän Leningraatiinsa hinkumassa.

Korhonen lopetti sihtailemisen.

– Hä?

– Ittekseni minä tässä vaan.

Juntunen oli hiukan nolona. Näitä nyt ei kannattanut ruveta pohdiskelemaan. Yhtä vähän kuin valittamaan kurjuuttaan. Vä-lillä hieken kastuvat kamppeet rupesivat paikallaan ollessa jääty-mään. Olisi pitänyt katkoa havuja tähän alle. Ja hakata kuoppa alunalkaen syvemmäksi, soraan saakka edes. Mutta enää ei jak-sanut, ei edes heilautella itseään taaemmaksi töyrään taakse. Oli-sihan sieltä ehtinyt tähän asemiin, kun joku vahtia pitävä olisi hälyttänyt.

Mutta he makasivat tässä.

Liimatainen näkyi liikkuvan miehen luota toisen luokse hei-dän takanaan. Se pysähtyi jututtamaan jokaista, että näki ukkojen olevan hereillä. Ja muutenkin.

Juntuselle ja Korhoselle kersantti sanoi:

– Tiedättehän varmasti kumpikin suksienne paikan?

Korhonen kohottautui kyynärpäänsä varaan. Se oli varmasti liikkunut maastossa sen kuin Liimatainenkin, jos kohta ei täällä päin.

Ärtyneestä eleestään huolimatta Heikki vastasi asiallisesti:

– Tuon haaralativakuusen tyvellä ne ovat vierekkäin. Kärjet tuohon suuntaan.

– Tässä rupeaa joka mies kohta olemaan väsymyksestä se-kaisin, Liimatainen puolusteli kysymystään. – Joku kun äkkiläh-dössä ottaa toisen sukset, niin tämä ei löydä tilalle minkäänlaisia.

– Totta puhut, Korhonen myönsi.

Liimatainen viittoi taakseen.

– Sieltä lähtee kaksi kapeaa suoraa lähes samaan suuntaan. Katsokaa kaikki toisianne, että otatte vasemmanpuoleisen, jos minulle sattuu käymään jotenkin ... Hämärämmässä niistä voi valita väärin. Oikeanpuoleinen näyttää vetävän paremmin, mutta kilometrin päässä se päättyy pirulliseen louhikkoon. Vasenta pää-see hyvään kangasmaastoon.

Miten se jaksoi huolehtia?

Liimatainen oli nukkunut tuskin sitäkään kuin he toiset. Sen vaimo oli täältä päin, rajan pinnasta olevasta talosta, eikä kukaan tiennyt miten niille oli käynyt. Evakuointi oli jäänyt suoritta-matta, kun kukaan ei ollut syvimmältään uskonut sodan syttymi-seen. Rajaseudun väestö oli jäänyt venäläisten käsiin.

Jotkut onnekkaimmista olivat pelastuneet pakoon, kun olivat jättäneet kaiken omaisuutensa, lehmätkin elävinä navettaan. Mutta Liimatainen ei ollut saanut selville, miten hänen vaimol-leen ja lapsilleen oli käynyt. Joku heidän kohtaamansa pakolainen oli tiennyt, että ryssät olivat tappaneet Liimataisen lankomiehen perheen.

Liimatainen lähti jatkamaan ketjua eteenpäin. Pysähtyi sitten vielä.

– Jos sieltä tulee panssariauto ensimmäisenä, niin ei ilmaista itseämme. Ja jalkaväkikin päästetään aivan suoran tuohon pää-

hän. Turpeenaho on lähimpänä tietä. Suojataan me toiset sen irrottautumista, kun sieltä tulee lähtö.

Turpeenaholla oli joukkueen ainoa konepistooli. Kangas kaartui tuolla oikealla lähemmäksi tietä, konepistoolin kantomatkan sisälle. Siellä heillä oli suurimmat mahdollisuudet sekä tehdä ruumiita että joutua sidotuiksi.

– Miten pitkään tässä on tarkoitus viipyä? Korhonen kysyi.

Liimatainen katsoi heihin. Hänen äänessään ei ollut edes teko-reippautta, kun hän vastasi:

– Ei tähän maalitauluiksi jäädä. Pääasia on, että venäläiset tietävät olevansa jyvällä. Hidastaa se pikkuisen niitten kiihkeitä vauhtia.

Liimatainen kuunteli ääniä tien suunnasta ja jatkoi sitten eteenpäin.

– Tällä menolla ollaan muutaman päivän päästä Hyrynsalmella, Korhonen sanoi katkerasti. – Pitäisihän ne pysäyttää ...

– Minkä sinä hyökkäysvaunuille voit sulin käsin?

– Missä kaikki muut ovat? Korhonen kiihtyi. – Pitäis kai tämän kiinnostaa toisiakin.

Juntunen oli kuulevinaan telaketjun ääntä. Hän kurkotteli vihollisen tulosuuntaan ja sanoi olkansa yli:

– Ovat ne tulossa jossakin. Mutta eivät ne noita ehdi pidättämään.

Korhonenkin sai korviinsa lähestyvän vihollisen ääniä.

– Isolla joukolla sieltä tullaan taas, hän irvisti. – Monen hyökkäysvaunun voimalla ... Ja herrat vakuutti viimeiseen asti, että sota ei syty. No, uskothan se sinäkin apujoukkoihin ...

Vihollista ei vielä näkynyt. Juntunen piti katseensa aukion reunassa. Siinä paikassa jossa tie putkahti männiköstä näkyviin.

– Niin uskot ittekki, hän sanoi. – Mitä muuta suomalaisella on, mihin uskoa, ko toisensa? Oltiinpa sitten herroja tai narreja.

Korhonen olisi voinut lisätä, että Yläkerran Isäntään. Mutta hän ei halunnut loukata toveriaan, jonka tiesi kirkossa käyväksi mieheksi. Häntä itseään oudoksutti ajatus huudella Jumalaa mukaan tähän revohkaan. Kai se tiesi itsekin kummalle puolelle tässä asettuu.

Nyt kuului telaketjun ääni aivan selvästi ...

– Matalina, pojat! kulki Liimataisen sana ketjua pitkin.

Ruman ja pelottavan näköinen kolossi jyräsi näkyviin männikön katveesta. Likainen lumi ja jää peittivät sitä. Torni liikkui, kun sotakone pysähtyi aukion laitaan: miehistö tarkasteli maastoa.

– Toinen! Korhonen ähkäisi.

Tämä oli nyt kai jonkinlainen panssariauto, Juntunen arvioi. Konekiväärin piippu pisti esiin yhdestä aukosta. Mitään torneja ei ollut. Eikä telaketjuja. Paksut renkaat vaan. Ja kettingit. Mutta joka puolella vahvat teräslevyt suojana.

– Helppoahan se nuilla on, Korhonen sähähti. – Istuvat saatana rautakopissa ja paahtavat konekivääreillä.

Juntunen nyökkäsi vakavana. Heidän joukkueellaan oli kokemusta kohtaamisen epätasaisuudesta. Saralammen Tuomas oli toissapäivänä saanut hyökkäysvaunusta tarpeekseen.

»Minulle riittää pakoonjuokseminen», hän oli manannut. »Jossakin ne täytyy pysäyttää ...»

Tie oli kulkenut metsämaaston halki. He olivat olleet harjanteella vain parikymmentä metriä tiestä, sukset valmiina viihaiseen lähtöön. Tarkoitus oli iskeä vihollista rajusti ja nopeasti. Paras-kätiset miehet varsikranaateilla, Turpeenaho konepistoolilla ja he toiset torrakoilla.

Hyökkäysvaunu oli tullut ensimmäisenä. Juntunen ei vielä kään ymmärtänyt miten sen miehistö saattoi nähdä olemattoman pienistä rei'istä niin tarkasti.

Helveti oli puhjennut samalla hetkellä, kun vihollinen oli havainnut heidät. Harjannetta suolattiin konekiväärillä ja ties monellako muulla aseella. Riihelän veljekset ja Mustajärvi kaatuivat heti. He olivat Saralammen Tuomaan kansakoulukavereita, samalta kylältä. Tuomas nousi vihan vallassa eikä varmasti edes kuullut Liimataisen karjumista.

Jotenkin se pääsi ihan hyökkäysvaunun viereen.

Kumpikin Tuomaan käsikranaateista räjähti tankin tornin juuressa. Niillä ei ollut sen kummempaa vaikutusta, hyvä kun Tuomas ei itse haavoittunut sirpaleista. Sen jälkeen Tuomas yritti osua kiväärillä tähtäysaukkoon, mutta hän oli tuskin ennättänyt ampua ensimmäistäkään laukausta, kun pikakiväärisarja repi häneltä rintakehän hajalle.

Juntunen oli nähnyt, miten tankki runnoi Tuomaan ruumiin alleen tiensyrjään.

– Tietävät olevansa valtiaita, Korhonen vuodatti sappeaan, kun vaunut lähtivät liikkeelle. – Eläis perkele niin pitkään, että näkis edes yhden liekeissä!

Liimatainen oli sanonut, että panssarin läpi pääsi suorasuuntaustykillä. Semmoisellakin, joita suomalaisilla oli.

Heillä ei sellaista kuitenkaan ollut.

– Älkää näyttäkö itseänne! Liimatainen viestitti ketjua pitkin, kun sotakoneet pysähtyivät aukion toisella laidalla. – Tulee sieltä jalkamiestäkin.

Jalkamiehiä kai odottelivat panssaritkin. Ne jyräsivät edestakaisin aukean poikki vievällä tiellä kuin osoittaakseen salaa katsoville suomalaisille, kuka oli herra näillä main.

– Ajakaa pojat, Korhonen sihisi. – Ajakaa niin saatanasti. Kuuluu siinä polttoainetta teilläkin.

Sitten alkoi näkyä Liimataisen lupaamia jalkamiehiäkin. Ne etenivät kuin kotinurkillaan. Edessä tuli kärjentapainen tiedustelijoinen, mutta toiset olivat melkein persuuksissa kiinni.

– Siinä maassa miestä riittää, Korhonen jurputti. – Ja tavaraa.

Tulijoilla näkyi paljon konetuliaseita. Ne olivat varmasti pirullisia kannettavia, mutta tulivoimaa riitti. Eikä naapurissa säästely patruunoita – eikä sen puoleen miehiäkään. Ratsun selässäkin päästelivät tulemaan päin asemia. Järjetöntähän se oli, mutta pelkureiksi näitä ei voinut sanoa.

Juntunen irvisti. Se hyvä puoli tässä tietysti oli, että unet karisivat mielestä, kun katsoi kilometrin mittaista rivistöä, jolla ei näyttänyt loppua olevankaan. Eikä tällä hetkellä ollut vilukaa. Koko keho veti pikemmin hieken.

Liimatainen oli valinnut asemat oikein. Suon jälkeen nousevaa kangasta venäläiset eniten epäilivät. Molemmat lihamyllyt pysähtyivät siellä tarkistamaan tilannetta.

Sitten ne avasivat tulen niin äkkiä, että Juntunen säpsähti. Mutta vihollinen roiski vain varmuuden vuoksi. Luultavasti johonkin pensaikkoon, jonka epäilivät kätkevän suomalaisia.

Nyt oli tehtävä niin kuin Liimatainen oli sanonut. Jarruteltava ryssien vauhtia sen kuin näillä voimilla voitiin. Eivät ne naapuritkaan kaikki henkeään ihan tyrkyllä olleet. Koko marssirivistö pysähtyi suojautumaan heti ensimmäisten laukausten kajahtaessa.

– Sillä tavalla! Korhonen yllytti. – Siinä se aika kuluu.

Tielle jäi miehiä pystyyn sinne tänne, upseereita tai politrukkeja. Tarkkakorvaisimmat kuulivat mistä aseesta oli kysymys – ja myös sen että vastaan ei ammuttu minkäänlaisella vintohkalla.

Punaupseerit karjuivat joukkonsa liikkeelle. Juntunen ajatteli,

että väsyneitä miehiä ne olivat nuokin. Tai ainakin kyllästyneitä. Mistä lienevät lämpimästä etelästä tulleet tänne tämmöisiin pakasiin.

Vähitellen vihollisjoukkoon tuli jonkinlaista etenemisjärjestystä ja matka jatkui. Kunpa nyt Turpeenaho malttaisi hillitä liipaisinsormeaan tarpeeksi pitkään ...

Panssarikärki kyllästyi odottamiseen. Toinen puimuri palasi metsän sisältä aukion reunaan. Pyörähti siinä taas menosuuntaan. Mutta jäi paikoilleen.

– Tuonkin saatanan piti tulla vielä takaisin, Korhonen kauhisteli. – Siitä ei ole kuule monta metriä Turpeenahoon.

Sitä Juntunenkin oli jo laskenut mielessään.

Liimataisen hermot kuitenkin pitivät. Hän ei antanut Turpeenahon avata tulta, vaikka hyökkääjien kärki ohitti jo heidän ampumasektorinsa.

Panssariautokaan ei ollut kuin hoputtamassa omiaan. Jalkamiehet joutuivat antamaan sille tietä, kun se lähti liikkeelle kohti keulaa.

– No niin, Korhonen helpottui. – Nyt, pojat! Minulla on yksi korkealakkinen huutaja hollilla.

Käsky oli, että Turpeenaho avaa tulen.

Juntunen valitsi tieltä mielestään upseerin ja seurasi miestä aseellaan. Turpeenahon konepistoolin yhtäkkinen ääni hätkähdytti kuitenkin niin paljon, ettei hän ollut varma osumisesta. Maihin siellä menivät elävätkin.

Mutta ennen kuin se tapahtui, joukossa syntyi melkoista sotkua. Pahiten iski aukkoa konepistoolin tuli, mutta oma tehonsa oli kivääreilläkin. Miestä kaatui pitkin tiesuoraa. Koko joukko joutui etsiytymään aseisiin, ja metsän reunassa syntyi sekasotkui-

Talvisotaromaani Suomussalmen, Raatteentien ja Juntusrannan kohtalonhetkistä.

Raatteentien suunnasta, Linkoharjulta sijaitsevalta komentopaikaltaan, luutnantti Lehti ilmoittaa esimiehilleen, että rajalta kuuluu laukaustenvaihtoa. Puna-armeija on hyökännyt, ja Suomi on sodassa.

Joukkueenjohtaja Liimatainen on kovan paikan edessä. Hänen joukkueensa on saanut käskyn pysäyttää vihollinen Seppälänharjulle. Mutta onko harvenneessa joukkueessa tarpeeksi vastusta vihollisen ylivoimalle?

Jorma Kurvinen (1931–2002) oli suomalainen kirjailija, joka tunnetaan erityisesti sotaromaaneistaan sekä Susikoira Roi-kirjasarjastaan. Kurvinen sai Yaltion kirjallisuuspalkinnon kolmesti.